

Zmatená a krásná, nemá kam, tak nepospíchá,
v kruté roli blázna ztracená.
Na úsměvy skoupá, s panenkou si žvatlá ,,máma'',
na rukou ji houpá - šílená.

Znavená je tím, co vidí plout:
Malovaná křídla ptačí, stín a temný kout.

Po ulicích bloudí, vodopády černých vlasů,
každý rád ji soudí - ubohou.
Oblaků se bála, vítala nás do zlých časů
a pak stěží stála na nohou.

Zmizí dřív, než se stačíš hnout,
malovaná křídla ptačí, stín a temný kout.

Tak jdem, můžeš jít,
s námi zůstaň tady, zkus teď žít.
Neutíkej, pojď jen blíž,
Viktorko má, svět neumírá!

Místo lásky vím až nový proud,
malovaná křídla ptačí, stín a temný mour.

Tak jdem, můžeš jít,
s námi zůstaň tady, zkus teď žít.
Neutíkej, pojď jen blíž,
Viktorko má, svět neumírá!

Tvůj strach kráčí tam,
tam, kde vítr vládne výšinám.
Neutíkej, zůstaň stát,
Viktorko má.